

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1221204418
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1221204418.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: L.. S. M., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom Ľ. XXXX/X, Z., zastúpenej: advokátska kancelária JUDr. ANDREA TAKÁTS ILČÍKOVÁ, s.r.o., so sídlom Palisády 14, Bratislava, IČO: 50 167 057, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Ružinov, so sídlom Mierová 21, Bratislava, IČO: 00 603 155, o žalobe na obnovu konania, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21. januára 2022 č.k. 32C 52/2021-90 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie žalobu žalobkyne na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/17/2020 odmietol.

2. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 08.09.2021 sa žalobca domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/17/2020, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom zo dňa 30.09.2020 č.k. 21C/17/2020-90, právoplatným dňa 19.11.2020 a vykonateľným dňa 05.12.2020. Predmetným rozsudkom súd zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému (v pôvodnom konaní v pozícii žalobcu) sumu 6.517 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.517 Eur od 04.03.2020 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 %.

Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby tým, že o rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.09.2020 č.k. 21C/17/2020-90, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť (v pôvodnom konaní v pozícii žalovaného) zaplatiť žalovanému sumu 6.517 Eur s príslušenstvom a ktorým bol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, sa dozvedela až z listu žalovaného zo dňa 09.07.2021 č. PB/CS 351-5/2021/PKO, označeného ako „výzva na uhradenie dlhu“, ktorá bola žalobkyni doručená dňa 15.07.2021. Z predmetnej výzvy sa žalobkyňa súčasne dozvedela, že je povinná zaplatiť žalovanému aj náhradu trov konania vo výške 321 Eur, o ktorej rozhodol súd uznesením zo dňa 18.12.2020, č.k. 21C/17/2020-99. Po doručení výzvy právny zástupca žalobkyne nahliadol do súdneho spisu v právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/17/2020, pričom zistil, že súd doručoval žalobkyni žalobu a ostatné písomnosti na adresu Ľ. X, XXX XX Z., ktorú uviedol žalovaný (v pôvodnom konaní žalobca) v ním podanej žalobe zo dňa 04.03.2020 napriek tomu, že mu bola známa iná adresa, na ktorej je žalobkyňa zastihnuteľná a na ktorú jej pravidelne zasiela korešpondenciu (Y.na X, XXX XX Z.). Žalobkyňa ďalej argumentovala tým, že z dokumentov založených v spise jej právny zástupca zistil, že po tom, ako sa zásielka jej adresovaná, obsahom ktorej bola žaloba a výzva súdu, aby sa žalobkyňa (v pôvodnom konaní v postavení žalovaného) k podanej žalobe vyjadrila, súdu vrátila ako neprevzatá z dôvodu neznámeho adresáta, požiadal konajúci súd Obvodné oddelenie Policajného zboru Petržalka Juh o súčinnosť podľa § 108 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“) s tým, aby žalobkyni doručili žalobu na adresu uvedenú v žalobe a aby u susedov zistili,

či sa žalobkyňa na danej adrese zdržuje. Po tom, ako vyslaná policajná hliadka na adrese trvalého bydliska žalobkyne nič nezistila, súd dňa 15.06.2020 zverejnil oznámenie o podanej žalobe na jeho úradnej tabuli. Zisťovanie skutočného pobytu žalobkyne súd nevykonával, preto sa o podanej žalobe, jej doplnení, o vytyčení pojednávania ani o súdnych rozhodnutiach nedozvedela.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol žalobkyňa toho názoru, že súd pri doručovaní žaloby nepostupoval podľa ustanovenia § 116 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a neurobil žiadne úkony potrebné na zistenie jej skutočného pobytu, keď podľa nej mohol napr. nahliadnutím do obchodného registra zistiť, že je spoločníkom a konateľom v dvoch spoločnostiach s ručením obmedzeným (F., M..L..T.. F. F.- X. F. Y., M..L..T..), a mal sa teda pokúsiť zistiť jej skutočný pobyt dopytom v uvedených spoločnostiach, či prípadne kontaktovať Sociálnu poisťovňu za účelom zistenia, či a kde je žalobkyňa zamestnaná a pokúsiť sa zistiť jej skutočný pobyt u jej zamestnávateľa. Bola toho názoru, že tým, že súd prvej inštancie celkom opomenul jeho povinnosť zisťovať skutočný pobyt žalobkyne pre účely doručenia žaloby, bolo jej odopreté jej ústavné právo na prístup k spravodlivosti (žalobkyňa o podanej žalobe nevedela, nemohla preto bez svojej viny uplatniť jej patriace procesné práva a v súdnom spore sa brániť). Pokiaľ by o podanej žalobe vedela, mohla by uplatniť takú procesnú obranu v danom súdnom spore, ktorá by jej privodila priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V závere žaloby sa žalobkyňa vyjadrila k nárokom žalovaného (v pôvodnom konaní v pozícii žalobcu) uplatneným v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 21C/17/2020. Žalobou o obnovu konania sa domáhala, aby súd po povolení obnovy konania a po následnom posúdení veci vydal rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému uložil povinnosť nahradiť jej trovy konania. Požiadala tiež súd o povolenie odkladu vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.09.2020 č.k. 17C/21/2020-90 a uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18.12.2020 č.k. 17C/21/2020-99, a to z dôvodu, aby dané právoplatné a vykonateľné rozhodnutia súdu neboli riadnym exekučným titulom, ktorý by mohol byť podkladom pre vykonanie exekúcie voči žalobkyňi.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke posúdil vec podľa ustanovení § 397 písm. a), § 399, § 400, § 403 ods. 1, 2, § 406, § 409, § 410, § 413 ods. 1, 2 CSP a po posúdení prípustnosti žaloby na obnovu konania v zmysle citovaných ustanovení zákona dospel k záveru, že vo veci nie sú dané zákonné dôvody na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 21C/17/2020 a že žaloba na obnovu konania je zjavne nedôvodná.

4. Konštatoval, že žaloba na obnovu konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na prelomenie zásady res iudicata, ktorá zabezpečuje právnu istotu stranám sporu, je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená. Civilný sporový poriadok pripúšťa obnovu konania proti právoplatnému rozsudku len za splnenia niektorého zo v zákone explicitne a taxatívne vymedzených dôvodov. Prísnosť a striktnosť úpravy obnovy konania nie je samoučelná. Zrejým záujmom a snahou zákonodarcu bolo prispievať k zachovaniu právnej istoty a pripustiť výnimku zo zásady nezmeniteľnosti už raz právoplatne rozhodnutej veci len výnimočne, za predpokladu naplnenia konkretizovaných špecifických podmienok. Túto koncepciu zákona je nevyhnutné mať na zreteli v prípade rozhodovania o tom, či je daný dôvod na obnovu konania. Konanie o žalobe na obnovu konania prebieha v dvoch fázach. Podaním žaloby na obnovu konania sa iniciuje konanie o povolenie obnovy. V prvej fáze (iudicium rescidens) súd skúma, či je obnovu konania procesne prípustná, posúdi podanú žalobu a na základe záverov o splnení podmienok prípustnosti rozhodne o tom, či žalobu na obnovu konania pripustí alebo ju zamietne. V prípade, ak súd vysloví záver, že žaloba na obnovu konania je opodstatnená a povolí ju, konanie sa dostáva do druhej fázy (iudicium rescissorium), v ktorej už prebieha samotné prejednanie veci.

5. Uviedol, že sa v prvom rade zaoberal tým, či žaloba spĺňa všetky zákonné náležitosti a či je žaloba na obnovu konania prípustná. Preskúmal, či žaloba spĺňa náležitosti podľa § 406 CSP, pričom dospel k záveru, že z pohľadu naplnenia formálnych náležitostí žaloba žalobkyne obsahuje všetky náležitosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 406 CSP, a preto nebolo potrebné pristúpiť k odstraňovaniu väd podania. Žaloba na obnovu konania bola podaná oprávnenou osobou, a to žalobkyňou, ktorá vystupovala v pôvodnom konaní v postavení žalovaného a ktorej rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.09.2020 č.k. 21C/17/2020-90 bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému (v pôvodnom konaní v pozícii žalobcu) sumu 6.517 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.517 Eur od 04.03.2020 do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 %. V pôvodnom konaní teda bolo rozhodnuté v neprospech žalobkyne. Žaloba tiež bola podaná v subjektívnej premlčacej lehote troch mesiacov od kedy sa mal žalobca dozvedieť o dôvode obnovy konania. O dôvodoch obnovy

konania sa mal žalobca dozvedieť dňa 15.07.2021, keď bol žalobcovi doručený list žalovaného zo dňa 09.07.2021 č. PB/CS 351-5/2021/PKO, označený ako „výzva na uhradenie dlhu“, z ktorého vyplývalo, že sa proti žalobcovi viedlo súdne konanie, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 30.09.2020 č.k. 21C/17/2020-90. Žaloba na obnovu konania bola súdu doručená dňa 08.09.2021, t.j. v zákonom stanovenej subjektívnej lehote troch mesiacov. Za splnenú považoval súd prvej inštancie aj podmienku, že žaloba na obnovu konania smeruje voči rozhodnutiu, voči ktorému ju zákon pripúšťa, keď žalobca podal žalobu na obnovu konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 21C/17/2020, ktoré bolo skončené rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.09.2020 č.k. 21C/17/2020-90, právoplatným dňa 19.11.2020 a vykonateľným dňa 05.12.2020.

Napokon súd prvej inštancie skúmal, či žaloba na obnovu konania nie je zjavne nedôvodná, pričom zistil, že ide o prípad zjavne nedôvodnej žaloby na obnovu konania, pretože skutočnosti uvádzané žalobkyňou v žalobe nie sú dôvodom na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP (a ani podľa § 397 písm. b) až f) CSP). Uviedol, že v zmysle predmetného ustanovenia je proti právoplatnému rozsudku prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa podanie žaloby na obnovu konania odôvodnila tým, že súd pri doručovaní žaloby nepostupoval podľa ust. § 116 ods. 1 CSP a neurobil žiadne úkony potrebné na zistenie jej skutočného pobytu, v dôsledku čoho bolo žalobkyňi (v pôvodnom konaní žalovanej) odopreté jej ústavné právo na prístup k spravodlivosti - o podanej žalobe nevedela, nemohla preto bez svojej viny uplatniť jej patriace procesné práva a v súdnom spore sa brániť. Súd v tejto súvislosti poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutú v rozhodnutí sp. zn. 1ObdoV/16/2012 zo dňa 27.09.2012 a najmä v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/54/2017 zo dňa 22.03.2018 (zverejnenom v zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 77/2018), z ktorých vyplýva, že skutočnosti uvádzané žalobkyňou v žalobe na obnovu konania nemôžu byť spôsobilým dôvodom na povolenie obnovy konania. Ak by totiž tvrdenia žalobkyne boli pravdivé, napadnutý rozsudok nikdy nenadobudol právoplatnosť. Žalobou na obnovu konania pritom možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie. Žalobkyňa odôvodňuje svoju žalobu na obnovu konania procesnými vadami v pôvodnom konaní spočívajúcimi v absencii riadneho doručenia žaloby a následne aj rozsudku a uznesenia o náhrade trov konania. Takéto procesné pochybenia súdu je však možné napraviť len na základe riadneho opravného prostriedku - odvolania.

6. Žalobkyňou zvolený procesný postup (podanie žaloby na obnovu konania) nerieši podľa súdu prvej inštancie jej situáciu spôsobom, ktorý by jej mohol prívodiť priaznivý výsledok. Pokiaľ by námietka žalobkyne o nedodržaní postupu pri doručovaní žaloby v pôvodnom konaní bola dôvodná, potom doručenie rozsudku na adresu podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP (t. j. na adresu trvalého pobytu žalobkyne) nemohlo viesť k záveru o účinnom doručení rozsudku žalobkyne (v pôvodnom konaní v pozícii žalovanej), a tento by tak ani nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Pokiaľ totiž súd vskutku neurobil všetky úkony potrebné na zistenie skutočného pobytu žalovaného (v zmysle § 116 ods. 1 CSP), potom neboli splnené podmienky na postup súdu podľa § 116 ods. 2 CSP (zverejnenie oznámenia o podanej žalobe na úradnej tabuli a webovej stránke súdu) ani na postup súdu podľa § 116 ods. 3 CSP (doručovanie ďalších písomností - vrátane rozsudku - na adresu žalovaného podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP). Záver o absencii riadneho doručenia rozsudku potom vylučuje možnosť napadnúť tento (neprávoplatný) rozsudok žalobou na obnovu konania, keďže súd v konaní o žalobe na obnovu konania skúma, či žaloba na obnovu konania smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu. Žaloba na obnovu konania je prípustná len proti právoplatnému rozhodnutiu. Rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý nenadobudol právoplatnosť, možno napadnúť len riadnym opravným prostriedkom - odvolaním.

7. Na základe vyššie uvedených skutočností a v súlade s citovanými ustanoveniami zákona súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP ako zjavne nedôvodnú odmietol. Keďže žalobu na obnovu konania odmietol, nerozhodoval o návrhu žalobcu na odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí.

8. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie žalobkyňa, dôvodiac tým, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nevykonal navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z odôvodnenia napádaného uznesenia vyplýva, že súd prvej inštancie sa pravdivosťou a vyhodnocovaním žalobkyňou uvádzaných skutočností, označenými

a súdu predloženými dôkazmi, ktoré uviedla v návrhu na obnovu konania, v zásade nezaoberala, iba vyslovil istú hypotézu. Pravdivosť tvrdení žalobkyne, ktoré by danú hypotézu napĺňali a potvrdzovali, však súd prvej inštancie evidentne neoveril. Nakoľko dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu podania žalobkyne, sa niesli v čisto fiktívnej, a nie preukázanej rovine, považovala žalobkyňa odmietnutie návrhu na obnovu konania za minimálne predčasné. Vytykala súdu prvej inštancie, že reálne neskúmal, či súd konajúci v pôvodnom konaní skutočne zanedbal jeho zákonnú povinnosť súvisiacu s doručením žaloby, a to zisťovať skutočné miesto jej pobytu. Nemohol teda zodpovedne posúdiť a konštatovať, či rozsudok vydaný v pôvodnom konaní, skutočne nadobudol alebo nenadobudol právoplatnosť, čo činí toto rozhodnutie zmätočným a nepreskúmateľným. Poukázala na odôvodnenie na str. 5 napádaného uznesenia, že „Pokiaľ by námietka žalobkyne o nedodržaní postupu pri doručovaní žaloby v pôvodnom konaní bola dôvodná ...“ a ďalej „Pokiaľ totiž súd vskutku neurobil všetky úkony potrebné na zistenie skutočného pobytu žalobkyne ...“ . Súd sa zjavne nezaoberal tým, aké úkony na zistenie skutočného pobytu žalobkyne súd v pôvodnom konaní reálne vykonal a pokiaľ nejaké úkony k zisteniu skutočného pobytu žalobkyne tento súd vykonal tak, či tieto napĺňali rozsah vyžadovaný ustanovením § 116 ods. 1 CSP. Z uvedených citácií však podľa názoru žalobkyne vyplýva, že súd nevykonal a nevyhodnotil žiadne dokazovanie o spôsobe doručovania, ale iba konštatoval fiktívny a všeobecný predpoklad, že pokiaľ by súd nevykonal úkony k zisteniu skutočného pobytu žalovanej, rozsudok v pôvodnom konaní nemohol nadobudnúť právoplatnosť, čo zakladá neprípustnosť návrhu na obnovu konania. Súd mal však podľa názoru žalovanej danú skutočnosť preskúmať a vyhodnotiť tak, aby s určitosťou posúdil, či rozhodnutie súdu v pôvodnom konaní skutočne nenadobudlo právoplatnosť. Žalobkyňa poukázala i na skutočnosť, že súd prvej inštancie opomenul, že nesprávny postup súdu v pôvodnom konaní pri doručovaní žaloby a ďalších písomností, nebol jediným dôvodom podania návrhu na obnovu konania. V ďalšom texte návrhu na obnovu konania, konkrétne v časti IV., uvádzala a preukazovala ďalšie dôvody a skutočnosti, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní a ktoré pre ňu mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej v pôvodnom konaní. Uvedené však súd prvej inštancie v konaní o obnove konania vôbec neskúmal a nevyhodnocoval. Nevysporiadal sa tak s jej námietkou, týkajúcou sa aktívnej legitimácie žalobcu v pôvodnom spore. Z uvedených dôvodov poukázala žalobkyňa v celom rozsahu na časť IV. návrhu na obnovu konania, nakoľko mala za to, že súd pri rozhodovaní o povolení návrhu na obnovu konania mal zohľadniť i tieto ňou uvádzané skutočnosti, čo však neurobil. Uviedla, že v pôvodnom konaní nemohla riadne realizovať procesné práva priznané jej v súdnom konaní za účelom jej obrany, nemohla sa vyjadriť k návrhu, podávať protinavrhy, dôkazy, robiť prednesy, zúčastniť sa pojednávania a podávať opravné prostriedky. Mala preto za to, že súd by mal povoliť obnovu konania, nakoľko je pravdepodobné, že predloženie dôkazov označených v bode IV. návrhu na obnovu konania v pôvodnom súdnom konaní by jej privodilo priaznivejšie rozhodnutie vo veci (nárok by žalobcovi nebol priznaný vo výške uplatnenej žalobcom, ale vo výške všeobecnej hodnoty nájmu pozemkov v danej lokalite). Súčasne žalobkyňa poukázala i na tú skutočnosť, že nárok žalobcu, týkajúci sa ňou užívania predmetných parciel v období od 03.03.2018 do 31.08.2020, pokrývajúci teda aj časové obdobie, za ktoré bol žalobcovi priznaný nárok súdnym rozhodnutím v konaní, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/17/2020 (o obnovu ktorého žalovaná žiada), bol na základe ním zaslanej výzvy, adresovanej žalovanej, v žalobcom požadovanej výške, v rámci mimosúdnych rokovaní, plne vysporiadaný. Uviedla tiež, že požiadala súd, konajúci v pôvodnom konaní, o doručenie žaloby a ostatných relevantných písomností zo spisu. V jej moci však nie je primäť súd vykonať akýkoľvek úkon, pokiaľ tak súd sám nebude považovať za potrebné a správne. Vychádzajúc zo skutočnosti, že odôvodnenia rozhodnutí súdov nie sú záväzné, ako zo subjektívnej viazanosti výrokom rozhodnutia súdu podľa ustanovenia § 228 ods. 1 CSP, žalobkyňa vníma obavu, že súd konajúci v pôvodnom konaní by mohol zostať nečinný a nepokračovať v pôvodnom konaní, napriek žiadosti žalovanej. Žalovaná by tak nemala možnosť uplatniť ani riadny opravný prostriedok - odvolanie - tak, ako to uvádza súd v napádanom uznesení, a pokiaľ by obnova pôvodného konania nebola súdom povolená, žalovaná by sa mohla brániť až v prípadnom exekučnom konaní. V súvislosti s naplnením riadnych účinkov doručenia rozhodnutia poukázala žalobkyňa na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. októbra 2020 sp.zn. 1 VCdo 6/2019, odvolávajúc sa na (z judikátu R 19/1968 vychádzajúce) rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/162/2011, podľa ktorého len riadne a predpisom zodpovedajúce doručenie rozhodnutia vyvolá dôsledok, že odvolacia lehota začne plynúť osobe, ktorej sa doručuje; nie je preto podstatné, či táto osoba sa inak (než na základe riadneho doručenia) oboznámila s obsahom rozhodnutia. Pokiaľ by voči napádanému uzneseniu nepodala toto odvolanie a súd, ktorý konal v pôvodnom konaní, by mal za to, že ním vydaný rozsudok bol riadne doručený, a teda nadobudol právoplatnosť, stratí možnosť procesnej obrany, čím dôjde k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Týmto jej bude zamedzené právo na prístup k súdu, a to v takej intenzite, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Poukázala

na to, že v súdnej praxi sa v minulosti vyskytol i názor, že otázkou správnosti údajov vyznačených v doložke právoplatnosti rozhodnutia sa možno zaoberať len do troch mesiacov, t.j. v predĺženej odvolacej lehote a po jej uplynutí je už právoplatné každé rozhodnutie súdu (teda i také, u ktorého neprišlo k doručeniu zákonom predpísaným spôsobom), rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/39/2010. Aktuálne by však mal byť tento právny názor vzhľadom k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. októbra 2020, sp.zn. 1 VCdo 6/2019, publikovanému v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 7/2021 pod č. 77., prekonaný. Veľký senát ustálil, že súd rozhodujúci vo veci, pre rozhodnutie v ktorej má význam otázka právoplatného skončenia iného konania, má oprávnenie posúdiť správnosť doložky osvedčujúcej takúto skutočnosť. Pri takomto posudzovaní nie je obmedzený žiadnou lehotou, nakoľko stále platí, že jedinou cestou k nadobudnutiu právoplatnosti rozhodnutia je jeho doručenie zákonom ustanoveným spôsobom. Ide tu pritom o zákonnú podmienku, ktorej splnenie nemožno ničím nahradiť a práve preto musí byť vylúčené (ak nejde o celkom výnimočný prípad právnej nedoručiteľnosti pre zánik osoby účastníka bez právneho nástupcu), aby právoplatnosť nastala aj bez jej splnenia. Isté obavy žalobkyne v súvislosti s právoplatnosťou rozhodnutia v pôvodnom konaní vzbudzuje i možná interpretácia právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, vysloveného v náleze z 11. júla 2018, sp.zn. II. ÚS 152/2018, v ktorom je uvedené nasledovné: „Pri zásahoch orgánov súdneho typu do právnych vzťahov konštituovaných v dobách minulých a do rozhodnutí dávno právoplatných stojí na jednej strane princíp spravodlivého súdneho konania, ktorý je vyjadrením všeobecného záujmu na zákonitosti a ústavnosti rozhodnutí súdov a tiež záujmu účastníkov konania na tom, aby ich vec bola spravodlivo posúdená a rozhodnutá. Na druhej strane ako pendanta rozoznávame princíp právnej istoty účastníkov súdneho konania v prípade právoplatného súdneho rozhodnutia. Preferuje sa požiadavka spravodlivého súdneho konania a rozhodnutia konkrétnej veci pred princípom právnej istoty účastníkov konania. V prípade existencie právoplatného rozhodnutia v konkrétnej veci je však následne potrebné preferovať princíp právnej istoty účastníkov právoplatne skončeného súdneho konania, ktorého ochrana je zabezpečovaná inštitútom právoplatnosti súdneho rozhodnutia a formálnymi a materiálnymi účinkami právoplatnosti rozhodnutia. Právoplatnosť v civilnom procese značí predovšetkým nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia a jeho záväzné účinky na právne vzťahy medzi účastníkmi, ktoré prostredníctvom inštitútu právoplatnosti nadobudli kvalitu judikovaných právnych vzťahov, t.j. vzťahov aprobovaných súdnou mocou. Do účinkov právoplatnosti možno zasiahnuť len v prípadoch presne ustanovených zákonom a len z dôvodov, ktoré sú významnejšie než je záujem štátu na právnej istote a stabilite súdnych rozhodnutí (nálež Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 43/95 z 10. septembra 1996).“ V spomínanom náleze Ústavný súd SR vyčítal Najvyššiemu súdu SR nasledovné: „V napadnutom uznesení Najvyšší súd taktiež vôbec nezohľadnil skutočnosť, že prípadné porušenie povinnosti štátneho orgánu vrátane súdu (napríklad v otázke správneho doručovania) nemôže byť vykladané na ťarchu strany, ktorá dôverovala, že štátny orgán (súd) pozná právo a bude konať v súlade s právnymi predpismi, a ktorá bola ako účastník konania navyše s rozhodnutím takéhoto štátneho orgánu (súdu) a jeho obsahom plne oboznámená bez ohľadu na to, že ako adresáta štátny orgán (súd) pri doručovaní uviedol domnelého (či neplatne zvoleného alebo ustanoveného) zástupcu tohto účastníka konania.“ Žalobkyňa mala za to, že v záujme odstránenia procesných pochybení súdu v pôvodnom konaní, v ktorých dôsledku bolo žalovanej odňaté právo na prístup k spravodlivosti, právne najistejším pre zabezpečenie realizácie jej patriacich procesných práv je obnova pôvodného konania. Preto žalobkyňa navrhla, aby súd prvej inštancie v rámci autoremedúry podľa ustanovenia § 376 CSP napádané uznesenie zrušil a jej odvolaniu v celom rozsahu vyhovel tak, že povolí obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/17/2020. V prípade, ak súd prvej inštancie v rámci autoremedúry napádané uznesenie nezruší a odvolaniu žalovanej v celom rozsahu nevyhovie, navrhla aby napádané uznesenie súd druhej inštancie podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil a obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/17/2020 povolil a po prejednaní veci vydal rozsudok, ktorým sa žaloba v celom rozsahu zamietla a priznal žalobkyni aj náhradu trov konania.

9. Krajský súd v Bratislave ak súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

10. Podľa § 397 CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní, d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom

rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením, e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

11. Žalobu na obnovu konania sa zaraďuje medzi mimoriadne opravné prostriedky, teda použiteľné voči rozhodnutiu už právoplatnému, ktoré vykazuje atribút zásadnej záväznosti a nezmeniteľnosti. Žaloba na obnovu konania je prípustná len voči rozhodnutiam, ktorými bolo konanie ukončené a ktorými bolo súčasne rozhodnuté vo veci samej. Takýto zásah možno pripustiť skutočne len vo výnimočných prípadoch. Nie je viazaná na žiadnu konkrétnu formu súdneho rozhodnutia. Jej osobitosť vyplýva zo samotnej povahy tohto opravného prostriedku, ktorý nevedie k preskúmaniu predchádzajúceho napádaného rozhodnutia, ale k jeho odstráneniu a priebehu konania nového. Ide teda len o akési ďalšie štádium predchádzajúceho konania a nie o začatie procesu nového. Dôvody žaloby na obnovu konania sú zákonom vymedzené taxatívne, jej podanie z iného dôvodu nie je možné pripustiť a súd by musel takýto návrh zamietnuť v zmysle § 413 CSP. Dôvody žaloby na obnovu konania musia byť v návrhu uvedené presne, a ak ich má navrhovateľ niekoľko, je potrebné uviesť ich zároveň všetky. V kontexte komunitárneho práva i medzinárodných dohovorov a judikatúry ESLP žaloba na obnovu konania nie je vnímaná ako bežne prípustný opravný prostriedok, ale skôr ako špecifický prostriedok obrany.

12. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Žalobou na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p., teraz § 397 CSP (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

13. Žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak (§ 399 CSP).

14. Podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak je zjavne nedôvodná.

15. Ustanovenie § 413 ods. 1 písm. e) CSP umožňuje súdu prvej inštancie odmietnuť žalobu na obnovu konania nielen v prípadoch nesplnenia podmienok prípustnosti, ale aj v prípade celkom zrejmej nedôvodnosti takejto žaloby, ako aj v prípade všeobecného procesného režimu odmietnutia neúplného alebo nezrozumiteľného podania.

16. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a obsahu spisu odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žaloba na obnovu konania je zjavne nedôvodná, pretože skutočnosti uvádzané žalobkyňou v žalobe nie sú dôvodom na obnovu konania podľa § 397 písm. a) až f) CSP a je zjavne nedôvodná.

Žalobkyňa podanie žaloby na obnovu konania odôvodnila tým, že súd pri doručovaní žaloby nepostupoval podľa ust. § 116 ods. 1 CSP a neurobil žiadne úkony potrebné na zistenie jej skutočného pobytu, v dôsledku čoho bolo žalobkyňi (v pôvodnom konaní žalovanej) odopreté jej ústavné právo na prístup k spravodlivosti - o podanej žalobe nevedela, nemohla preto bez svojej viny uplatniť jej patriace procesné práva a v súdnom spore sa brániť.

Nejde o skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobkyňa bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní a mohli by pre ňu prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, alebo že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobkyňou uvádzané skutočnosti v žalobe o obnovu konania sú dôvodom na použitie iných opravných prostriedkov, nie pre obnovu konania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Preto nebola dôvodná jej odvolacia námietka, že súd prvej inštancie sa pravdivosťou a vyhodnocovaním žalobkyňou uvádzaných skutočností, označenými a súdu predloženými dôkazmi, ktoré uviedla v žalobe na obnovu konania, v zásade nezaoberal, reálne neskúmal, či súd konajúci v pôvodnom konaní skutočne zanedbal jeho zákonnú povinnosť súvisiacu s dorúčením žaloby, a to zistiť skutočné miesto jej pobytu. Odvolací súd uvádza, že v konaní o obnovu konania súd v prvej fáze (iudicium rescindens) skúma, či je obnovu konania procesne prípustná alebo

zjavne nedôvodná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne a v prípade, že ide o zjavne nedôvodnú žalobu o obnovu konania, túto odmietne.

17. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 987 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).